

A Győri Ítéltábla a dr. Szentmártony Kristóf ügyvéd által képviselt **felperesnek** - a dr. Chertes Attila ügyvéd által képviselt **alperes** ellen **forgalomelterelési díj megállapítása** iránt indított perében a Tatabányai Törvényszék 2012. november 29. napján kelt 9.G.40.094/2011/34. számú ítélete ellen az alperes részéről 35. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán megtartott tárgyalás alapján meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az illetéktügyben eljáró hatóság felhívására és számlájára az államnak 2.500.000,- (Kettőmillió-ötszázötvenezer) Ft feljegyzett fellebbezési illetéket, a felperesnek pedig 15 napon belül 400.000,- (Négyszázezer) Ft másodfokú perköltséget, viselje továbbá a fellebbezéssel felmerült költségeit.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek forgalomterelési díj címén 11.057.888,-Ft-ot, valamint ezen tőkeösszegeből

2.015.775,-Ft után 2008. december 08. napjától,

további 8.010.318,-Ft tőkeösszeg után 2008. december 11. napjától,

további 208.920,-Ft tőkeösszeg után 2008. december 11. napjától,

további 256.125,-Ft után 2009. november 24. napjától, míg a

fennmaradó 566.750,-Ft tőkeösszeg után 2009. december 11. napjától a kifizetés napjáig számított törvényes mértékű késedelmi kamatát.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek az ÁFA-t is magában foglalóan 800.000,-Ft ügyvédi munkadíjat, 300.000,-Ft eljárási díjat, továbbá 363.500,-Ft eljárási illetéket.

A viszontkeresetet és a beszámítási kifogást elutasította.

Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg felhívásra az államnak 1.500.000,-Ft viszontkereseti illetéket.

Határozata indokolásában megállapította, hogy a peres felek 2007. július 6-án 3 vállalkozási szerződést kötöttek, meghatározott autópálya nyomvonalhoz kapcsolódó korrózióvédelmi,

feljáró szigetelési, burkolatcserére, szegélycserére irányuló, valamint ütközésvédelmi kivitelezési munkák elvégzésére. Később a határidő, illetve a teljesítés igazolása tekintetében a szerződéseket módosították. A szerződések tekintetében a felperes megrendelő, míg az alperes vállalkozó volt. Ezek teljesítéséhez az autópályák forgalomterelési munkáira volt szükség, ezért a felek forgalomterelési szerződéseket is kötöttek, amelyekben az alperes volt a megrendelő, a felperes pedig a vállalkozó. Ezen 4 vállalkozói szerződés, illetve forgalomterelési megrendelés által meghatározott munkákat a felperes elvégezte, azokról számlát állított ki, melyet az alperes részben sem fizetett meg.

Az elsőfokú bíróság az ítélete jogi indokolásában kiemelte, hogy az alperes az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozatában a kereseti kérelem tárgyát képező forgalomterelési munkák megrendelését, azok elvégzését, azok ellenértékét, a számla helyesösszességét, illetőleg a kereseti igény esedékességét nem vitatta. A kereseti kérelemmel szemben csupán a viszontkereset, illetőleg a beszámítási kifogás útján védekezett. Erre figyelemmel a kereseti kérelemnek helyt adott.

A viszontkereseti kérelemmel és a beszámítási kifogással kapcsolatosan kifejtette, hogy az igényt érvényesítő alperesnek kellett volna előadnia az igényérvényesítés alapjául szolgáló részletes tényállást, az alperes ugyanakkor nem jelölte meg pontosan a szóban forgó pótmunkákat, a munkák elhúzódsának ténykörülményeit, a saját maga által megállapíthatónak tartott okait, a többletköltségek megnevezését, ezek felmerülésével kapcsolatos körülményeket, továbbá az összességkörében sem adott elő érdemi elbírálásra alkalmas tényállást. Erre figyelemmel nem lehetett megállapítani, hogy mik a viszontkereset, illetve a beszámítási kifogás elbírálása során jelentőséggel bíró tények, vagy körülmények. Ennélfogva nem volt mód a bizonyítandó tények meghatározására. Utalt arra is, hogy e tekintetben az alperest többször látta el részletes tájékoztatással és figyelmeztetéssel. Ennek ellenére az alperes a felhívásnak maradéktalanul nem tett eleget, így az általa előadott tényállásból nem lehetett megállapítani, hogy milyen ténybeli, illetve milyen jogi alapon érvényesít igényt.

Az alperes fellebbezésében - tartalma szerint - az ítélet megváltoztatását, a kereset elutasítását és a felperes viszontkeresetnek megfelelő marasztalását kérte.

Álláspontja szerint a viszontkereset és beszámítási kifogás elbírálására alkalmas tényállás előadásra került és a követelésnek mind az összességkörében, mind a jogalapját megfelelően megjelölte.

Hangsúlyozta, hogy a felperessel, mint megrendelővel létrejött szerződésekben vállalt kötelezettségeknek eleget tett, a meghatározott munkákat elvégezte, azonban nem került kiegyenlítésre a felperes által a forgalomtechnikai pótmunkák ellenértékének jelentős része. A forgalomterelés kapcsán pótmunkák kerültek elvégzésre, ezek 23.993.866,-Ft-os összegből a felperes csak 10.538.174,-Ft-ot ismert el, e két összeg különbözete, tehát 13.455.692,-Ft az alperesnek a forgalomtechnikai pótmunkákból eredő igénye. Az elsőfokú eljárás során kifejtettekre utalással előadta, hogy nem a pótmunkák elvégzését és nem is annak összességkörében vitatta a felperes, hanem a már csatolt táblázatokhoz fűzött magyarázatok tanúsága szerint a pótmunkaigény körében jogszerűtlenül, egyoldalúan csökkentette a szerződéses átalányárat, tételes elszámolásra térve át. Ebben a körben 11.945.812,-Ft összegben az alperesi igény mindenféle további bizonyítás nélkül is alapos.

A vállalkozói díj összegében, a teljes munka ellenértékeként került meghatározásra, azaz nyilvánvaló, hogy átalánydíjas elszámolásról van szó. A szerződés szerinti felújítási munkákat az alperes elvégezte, az ahhoz tartozó forgalomtechnika ellenértéke is megilleti. Az alperesi igény másik tétele a munkák elhúzódnásából eredő többletköltségeket foglalja magában, melyet a felek ún. prognosztizációként szerepeltettek az elszámolás során. A befejezési határidők a felek jogviszonyában későbbre tolódtak, ebből eredően az alperesnek többletköltsége keletkezett. A szerződésmódosításokkal erre irányuló jogáról nem mondott le, hisz azokhoz véleményeltérést csatolt. Utalt arra, hogy az elsőfokú eljárás során csatolt felperesi levelekből kitűnik, hogy a prognosztizáció jogalapját a felperes nem, csupán annak összecszerűségét vitatta. Erre figyelemmel az igény jogalapja nem tehető kétségessé. Az összecszerűség tárgyában pedig az elsőfokú eljárás során az alperes pontos tényelőadást tett, 21.912.983,-Ft-ban határozva meg igényét.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helyes indokainál fogva történő helybenhagyására és az alperes perköltségben való marasztalására irányult. A Pp. 235. §. (1) bekezdésére, valamint a Pp. 141. §. (2) és (6) bekezdésére hivatkozással kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság az alperes hiányos tényelőadásaira figyelemmel nem hozhatott más ítéletet és a másodfokú eljárásban már nincs az alperesnek lehetősége új tények állítására.

Az alperes fellebbezése az alábbiak szerint nem megalapozott.

Az alperes az elsőfokú eljárás során a felperes keresetét jogalapjában és összecszerűségében nem tette vitássá, azzal szemben viszontkereset és beszámítási kifogás előterjesztésével védekezett, ennek megfelelően fellebbezése is a viszontkeresetet, illetve a beszámítási kifogást elutasító ítéleti rendelkezést támadja. Az ítéletábra ebben másodfokú eljárás során ebben a körben megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletében hivatkozott jogszabályi rendelkezésnek (Pp.121.§) megfelelően foglalt állást akként, hogy a viszontkereset illetve a beszámítási kifogás eredményes érvényesítésének nélkülözhetetlen alapja a tényállás szükséges mértékben való részletes, pontos meghatározása, majd az érvényesített jognak az előadott tényekből kiinduló jogi levezése. A viszontkereset, illetve a beszámítási kifogás alapjául szolgáló tényállást legalább olyan részletesen elő kell adni, hogy annak az érvényesítendő anyagi joggal való releváns jogi kapcsolata, továbbá a bizonyításra szoruló tények, körülmények köre meghatározható legyen. Enélkül nem határozható meg az igény tényleges tartalma, illetőleg a jogvita ténybeli és jogi keretei. A bíróságnak ilyen esetben nem áll módjában a Pp.3.§ (3) bekezdésében foglalt kötelezettségét teljesíteni, a bizonyítandó tényeket meghatározni, azokról - a bizonyítási teherre és a bizonyítás sikertelenségének jogkövetkezményeire is kiterjedően - a Pp.164.§ (1) bekezdése alapján bizonyításra kötelezett felet tájékoztatni.

Jelen perben az alperes az igénye érvényesítésének alapjaként a felek között létrejött vállalkozási szerződésekre hivatkozott. Előadta, hogy igénye egyrészt a teljesítés neki fel nem róható elhúzódnásából eredő többletköltségekre, másrészt a forgalomtechnikai pótmunkákból eredő díjigényre irányul. Követelése alátámasztásául a felperessel, mint megrendelővel kötött szerződéseken túl hivatkozott a felek közötti - az érvényesítendő igények jogalapját és összecszerűségét érintően született - levelezés egyes részleteire, azonban többszöri részletes tájékoztatás és felhívás ellenére sem adta elő oly részletességgel

a követelése alapjául szolgáló tényeket és az arra alapított jogi álláspontot, mely lehetővé tette volna az igénye érdemi elbírálását.

Az elsőfokú bíróság helytállóan foglalt tehát állást akként, hogy a perben rendelkezésre álló adatok alapján nem lehet ítéleti bizonyossággal megállapítani, hogy az alperes követelésének ténybeli és jogi alapjai fennállnának. Miként az elsőfokú bíróság ítéletében is kifejtette: a peranyag nem tett lehetővé annak megállapítását, hogy mik a viszontkereset, illetve a beszámítási kifogás elbírálása során jelentőséggel bíró olyan tények vagy körülmények, amelyeket a felek egymástól eltérően állítanak és amely tekintetében bizonyításnak lenne helye. Ennek megfelelően, a Pp.141.§ (2) és (6) bekezdésének helyes alkalmazásával hozta meg ítéletét.

A kifejtettekre figyelemmel az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta. Az eredménytelenül fellebbező alperest a Pp.78.§ (1) bekezdése alapján kötelezte a feljegyzett fellebbezési illeték állam javára, míg a 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3.§ (2) bekezdés b./ pontja és (5) bekezdése szerinti összeg (6) bekezdés alapján való - a ténylegesen kifejtett ügyvédi tevékenységgel arányos - mérséklésével meghatározott, az Áfa-t is magában foglaló ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség felperesnek való megfizetésére.

Győr, 2013. október 16. napján

Dr. Zámbo Tamás sk
a tanács elnöke

. Maurer Ádám sk.
előadó bíró

Dr. Mészáros Zsolt sk.
bíró

A kiadmány hitelül:
Kiadó: